

Pokud pak jde o ostatní trestné činy, zůstává jedinou ochranou výklad § 28 odst. 3. tisk. zák. výše hájený.

Zde podávaný výklad odpovědnosti odpov. redaktora konečně nepřím o podporuje i § 2. tisk. novely, který mluví o tiskovém zveřejňování úředních zpráv a vylučuje trestní odpovědnost redaktorovu za event. trestné činy v nich obsažené. Výslovně však stanoví povinnost odpovědného redaktora přijmouti a uveřejniti opravu.

(Redakční poznámky.) Jest samozřejmo, že ustanovení § 28 odst. 3. tisk. zák. nikterak netýkají se poznámek redakčních, připojených k vylíčení jednání schůzí sněmoven N. S. Tyto podléhají obecným normám trest. zákonů.

Lit.: Matějka Dr. Doc.: Ústava českoslov. republiky, str. 6, 17, 20—21, — vyd. 1928, Miříčka Dr. Prof.: Trestní právo hmotné, d. II., str. 41—42, — vyd. 1925, Hoetzel Dr. Prof.: Ústavní listina československé republiky, str. 7 — vyd. 1928, Vavřínek Dr. Prof.: Základy práva ústavního, díl. II., str. 45, 46, 140—143, — vyd. 1925, Sládeček Dr.: Tiskové právo trestní a policejní, str. 355—366, — vyd. 1899, Pražák Dr. Prof.: Rakouské právo ústavní, d. III., str. 201, 251, vyd. 1902.

Instanční rozhodování autonomních sborů.

Dr. Miloslav Horka (Praha).

Zákon o organizaci politické správy z 14./7. 1927 č. 125 Sb. z. a n. přenesl v §§ 5 a 6 veškerou vnitřní správu a práva příslušející dříve státním politickým úřadům a samosprávným korporacím na okresní a zemské úřady. Současně odňal zásadním ustanovením čl. 7 a 8 org. zák. veškeré instanční rozhodování okresním a zemským výborům i zastupitelstvům. Vedle ostatní působnosti hospodářské, normotvorné, iniciativní a poradní ponechána podle § 99, org. zák. okresním a zemským výborům dohlédací pravomoc nad obcemi, avšak stanoveno striktně, že výkonem dohlédací moci nevyrozumívá se rozhodování pořadem stolic.

Tedy zásadou je, že ani okresním, ani zemským výborům, případně zastupitelstvům, nepřisluší instančně rozhodovati a nalézati právo v oboru veřejného práva.

Avšak zásada tato je prolomena.

Zákon o nové úpravě finančního hospodářství svazků územní samosprávy z 15./6. 1927 č. 77 Sb. z. a n. a — jenž

jsa ve stejné době s organizačním zákonem projednáván, tvoří s ním celek jak dokazují §§ 32, 39, 76, 83 org. zák. —*) má v §u 3 odst. 1. ustanovení, že o podaném odvolání do usnesení obecního zastupitelstva o rozpočtu rozhoduje okresní výbor a o odvolání proti usnesení o rozpočtu měst statutárních a o rozpočtu okresním zemský výbor. Také v §u 4, odst. 4. fin. zák. rozhoduje okresní výbor o odvolání do školního rozpočtu nebo rozvrhu jeho schodku a to s konečnou platností. Tenkráté však, jde-li o samostatné školní okresy, neb přísluší-li příškolené obce do dvou neb více okresů, rozhodoval by zemský výbor. Odvolání do zemského rozpočtu je vyloučeno §em 3, odst. 1. fin. zák.

Avšak sám organizační zákon zná také výjimky, kde přiznává se autonomním sborům dnešním instanční rozhodování. Z usnesení okresního výboru, které on učiní u výkonu dohlédací pravomoci nad obcemi podle §u 99 org. zák., lze si stěžovati k zemskému výboru; stížnost bylo by podati do patnácti dnů ode dne doručení výměru okresního výboru, a to u okresního úřadu (srov. §§ 75 a 76 správního řízení vlád. nař. č. 8/1928 Sb. z. a n.). Znovu jest pak v tomto zákoně opakováno, že zemský výbor rozhoduje o odvolání proti rozpočtu okresnímu (§ 83, 87).

Tyto výjimky z všeobecného ustanovení, že autonomní sbory nerozhodují pořadem stolic, byly ponechány pravděpodobně z toho důvodu, že týkají se hospodářské a finanční působnosti těchto sborů. V praxi však působí nejednotně.

Tyto normy nelze však vztahovati na rozhodování o obecních, neb okresních účtech. Schválení účtů je sice výkonem dozorcí pravomoci, poněvadž však § 85 org. zák. neobsahuje podrobnosti a o věci se vůbec nezmiňuje, dlužno užití všeobecného ustanovení, že o stížnostech do obecních účtů by rozhodoval okresní, do okresních účtů zemský úřad. Ve věci jsou však pochybnosti.

Organizační zákon ustanovuje výslovně, kdo může podati stížnost do usnesení okresního zastupitelstva o rozpočtu (§ 83, odst. 2. a 3. org. zák.). Jsou to osoby fysické a právnické, jimž je v okrese předepsána přímá daň. Je tudíž právo odvolací omezeno v tomto bodě pouze na poplatníky, podrobené přímým daním, avšak není upravena otázka stížnosti do jiných usnesení okresního zastupitelstva neb výboru. Bylo by však aplikovati čl. 8. org. zák. a umožnit podání rekursu do každého

*) Pozn. red.: Autor zaujímá tu stanovisko, že § 3 zák. č. 77/1927 nebyl derogován předpisy pozdějšího organizačního zákona proto, že zamýšlen byl již jako součást tohoto zákona. Názor tento jest vskutku v literatuře zastáván, ale v poslední době proniká stanovisko opačné, vyslovené po prvé Hoetzlem: Nová organizace polit. správy (Sbor. v. pr. a st. XXVII, str. 14, též samostatně), že §em 99 org. zákona byl předpis onen derogován.

rozhodnutí neb opatření těchto sborů všeobecně osobám dotčeným, neb majícím na věci zájem. Také tuto otázku bylo by přesněji vymeziti.

Shrnuji tudíž, že zásadně okresním a zemským výborům nepřísluší instančně rozhodovati a výjimečně rozhodují pouze, je-li podáno odvolání do usnesení o rozpočtu (obce, okresu, školy) a zemský výbor též cestou rekursu do schvalovacích aktů okresního výboru. Jinak vždy a všeobecně přísluší politickým úřadům (okresním a zemským, ministerstvům) nalézati právo v oboru práva veřejného (§ 1. 7. org. zák.).

Právnícké studium v Německu.

Alfred Drucker (Praha).

Právnícké studium v Německu jest jinak uspořádáno než právnícké studium naše. Doba studia, zkušební řád, ano i celý způsob práce na právnícké fakultě je jiný. Zápis na universitu závisí asi na stejných podmínkách jako u nás. Prvním velkým rozdílem jest, že naše právnícké studium jest v Německu rozděleno na fakultu právníckou a filosofickou. To, co u nás jest malou částí právníckého studia — politická ekonomie — může tam býti zvoleno jako zvláštní studium. Stejně jest tomu i při studiu státních věd. Další změnou jest, že studium jest neroztříděno zkouškami na jednotlivé oddíly. Přípuštění k první juristické zkoušce předpokládá 3leté řádné studium práv. Toto examen však se zřídkla skládá hned po VI. semestru, obyčejně teprve po VII. až VIII. semestru. O přípuštění k této zkoušce rozhoduje dle »Ausbildungsordnung« ze dne 11. srpna 1923 resp. ze 27. III. 1924 a 6. V. 1924 předseda zkušebního úřadu. Úřady ty jsou u vrchních zemských soudů. Zkouška jest písemná a ústní. Písemná zkouška sestává z 6nedělní domácí práce a 4 prací pod dozorem zhotovených (klausurních), z kterých jedna jest z oboru občanského práva, druhá z téhož oboru, aneb z jiné části práva soukromého, třetí z práva trestního, čtvrtá z oboru státního nebo správního práva.

Předměty přednášek jsou celkem tytéž, jich pořad však není tak předepsán jako u nás. Pořad si může každý student sám určit. Dle nařízení ze dne 3. VI. 1912 smí studenti postup svého studia sami určit a přednášky s rozumným hodnocením jejich vnitřní souvislosti dle vlastního nazírání na semestry roztríditi. Když však student dle předložení svých vysvědčení své studium tak nemethodicky roztrídil, že je nelze pokládati za studium řádné, hrozí mu nebezpečí nepřipuštění ke zkoušce. Fakulta vydává proto na základě zkušeností normální plán k orientaci posluchačů. Tento plán odpovídá celkem našemu 3dílnému roztrídění. Důležitým rozdílem je pak povinnost navštěvovati praktická cvičení a vypracovati písemné práce. Dle »Ausbildungsordnung« je předepsána posluchačům účast na 5 cvičeních spojených s písemnými úkoly, o kterých třeba předložiti při přihlášce ke zkoušce vysvědčení. Jedno cvičení musí se zabývati státním neb správním právem. Těchto 5 cvičení je předepsané minimum. Vedle těchto povinných cvičení konají se také semináře. Kandidát, který složil státní zkoušku, stane se referendárem. Přistupuje nyní k praktickému poznání svého budoucího